

Sygn. akt III CSK 242/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko P. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 lutego 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego przesądzenia, „czy Sąd Apelacyjny może powoływać się na treść uzasadnienia wyroku na uzasadnienia faktyczne w innym postępowaniu między stronami, w sytuacji, gdy powód nie miał interesu prawnego skarżyć przytoczone orzeczenia, a więc o granice związania Sądu i strony art. 365 § 1 k.p.c.”.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ

35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do wątpliwości, które mogłyby wyczerpywać przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Pozytywny aspekt prawomocności materialnej (moc wiążąca) zakłada tożsamość stron przy jednoczesnym braku tożsamości przedmiotu procesu. Związanie prawomocnym wyrokiem w rozumieniu art. 365 k.p.c. oznacza, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpatrywanej, kształtuje się tak jak to przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2004 r., III CK 192/02, nie publ.), zaś moc wiążąca prawomocnego wyroku dotyczy związania treścią sentencji, a nie uzasadnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, nie publ.; z 11 października 2013 r., I CSK 86/13, nie publ.). Zaprezentowane w skardze zagadnienie odnosi się jednak do dokonywanej w sposób wybiórczy i subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału procesowego, zaś zarzuty dotyczące naruszenia normy zawartej w art. 365 § 1 k.p.c. wiążą się z dokonaniem przez sąd kwalifikacji prawnej zawartej między stronami umowy z dnia 9 stycznia 2008 r. jako umowy o dzieło, tj. w analogiczny sposób, w jaki dokonały to Sądy rozpoznające inny spór między stronami na tle tej samej umowy. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zaznaczono, że w trakcie prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania nie zostały podniesione żadne dodatkowe argumenty faktyczne, które mogłyby wpłynąć na dokonanie odmiennej kwalifikacji tej umowy. Najistotniejsze jest jednak to, że Sąd Apelacyjny, dzieląc pogląd o kwalifikacji umowy łączącej strony jako umowy o dzieło, a nie umowy o roboty budowlane, dokonał samodzielnie oceny charakteru przedmiotowej umowy, będącej podstawą tej kwalifikacji. Nie zakładał więc swojego związania kwalifikacją umowy dokonaną w innym postępowaniu między stronami. Nie zastosował art. 365 § 1 k.p.c. i nie oparł swojej oceny na zastosowaniu tego przepisu. Oznacza to, że kwestia wykładni art. 365 § 1 k.p.c. w okolicznościach sprawy nie miała żadnego znaczenia dla wydanego rozstrzygnięcia. Zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.,

aby uzasadniało przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dotyczyć musi kwestii prawnej pozostającej w związku z rozstrzygnięciem sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw